

Αγαπήσεις τὸν πλησίον σου ώς έαυτὸν ! καὶ
ἡγάπα τον... θεῖον αὐτῆς, — καὶ τίς μᾶλλον αὐτὴ¹
πλησίον ; — δέτις δὲν ἥτε... κονρεμέμε, ο γάδι.

Ωξαντώς ἐν φόροις σύζυγος, ως στενωροφόρος μέ-
νεις ἔπινες κατὰ τῶν ἀπίστων, ώς οἱ χριστιανοὶ²
ἐκάλουν τότε τοὺς Σαρακηνούς, οὖς, ώς καλὸς
χριστιανός, ἐπόθει νὰ ἔξοντάσῃ, ἡ εὐαγγελικὴ³
Ἐλεονώρα διέκειτο φιλικώτατα πρὸς τὸν νέον
Σαλασῖνον², — παρ' οὐ καὶ ἐδῶρα εἶχε λάθει—,
δέτις ἥτο ἐκ τῶν ἀπίστων, ἐκ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ
δὲν λέγει τὸ Εὐαγγέλιον : 'Αγαπάτε τοὺς ἐχ-
θροὺς ὑμῶν³ εἰναι δύμας καὶ ἀληθὲς δὲτι ὁ νέος
ἐκεῖνος Τοῦρκος ἔτρεψεν ὥραίν γενειάδα. Τέ-
λος ὁ κονρεμέμενος σύζυγος, ὁ ὑπὸ τὸ βάρος το-
σούτων συζυγικῶν στεμμάτων κύπτων, ἵνα ἀπαλ-
λαγῇ τῶν μαλλιαρῶν, ἡναγκάσθη νὰ μετατραπῇ
εἰς ἥρωα μυθιστορίας καὶ ν' ἀπαγάγῃ ἐν ὥρᾳ νυ-
κτὸς—ώς ἐκεῖνος ἐρωμένην—τὴν σύζυγον αὐτοῦ,
ἥν μετέφερεν εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ μετ' οὐ
πολὺ εἰς Γαλλίαν. Καὶ νῦν τελευτῶντες ἐρωτή-
σωμεν εὐτεβάστως τὴν ἐν τῷ «Εμπρός· Πολιού-
χορ τῷ» Αυχήμωρ θὰ ἔστεργεν εἰδικοινῶς σύζυ-
γον ἄνευ κόρης, μύστακος καὶ γενειάδος, σύζυ-
γον τριπλῶς κονρεμέρον, ώς παρίσταται ὁ Λευ-
δοῦτος ;

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Φύγαρ τὰ περιστέρια τὴν αὐγὴν
Κ' ἥρθε τὸ δειλικὸν καὶ δέρ γυρίσαν
Ἐσούρπωσε, σκοτείνιασεν ἡ γῆ
Ἐβράδνασε, καὶ ἐκεῖνα πῶς ἀργῆσαν ;

"Ἐρημη ἡ φωλιά τοὺς καρτερεῖ
Ἄχ ! ἐρημος ὁ κῆπος τὰ προσμέρει
Κι' ὅσο ἡ μαύρη νύχτα προχωρεῖ
Ἡ φύσις γέρω ἀρρωσταίνει.

Ξημέρωσε· τὸ ἀχαρην αὐγὴν...
Κρέο, βοργιᾶς ἐρήμακε τὰ δαση
Ἐγνύμνωσε τὰ δέρδρα καὶ τὴ γῆ
Καὶ σκόρπισε χαμὸς σ' ὅλη τὴν πλάσι.

Τοῦ κάκου ἡ φωλιά τοὺς καρτερεῖ
Τοῦ κάκου ὁ κῆπος τῷρα τὰ προσμέρει
—Κάποιος διαβάτης ἔνυχε τὰ βρῆ
Μὰ κάτασπρη φτεροῦγα πεταμέρη.

ΜΗΤΕΟΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

1 Ματθ. ΚΒ', 40.
2 Michaud ἔνθα ἀνωτ. τομ. 13, σελ. 7: «Eléonore», —
«Dictionnaire de la Conversation», τομ. 25, σελ. 59 :
«Eléonore de Guienne».
3 Ματθ. Ε', 44.

ΣΤΑ ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

'Από τὰ μυῆμα πέρασα

Αγάπη μου θλυμμένη,
Κ' εῖδα τὰ σκόρπια λούλουδα
Μικρὴ γυναῖκη γυρμένη.

Αγκομα γοῦσε τριζοτας

Τὸ κάθε κυπαρίσσι
Καὶ σὲ κλινάρι παγωνιᾶς
Λιπογυνχοῦσε ἡ φύσι.

Γέρω, τριγέρω ὁ οὐρανὸς

Μαύρους ἀτμοὺς κυλοῦσε,
Λέες καὶ μολύβι ἀσήκωτα
Στὴν ἀγκαλιὰ κρατοῦσε.

Ἐσπάραξε τὸ ἀδύτατα

Φερέα της ἡ γυνχοῦλα
Κ' ἡ πάχνη τὴ σαβάρωτε
Μὲ παγωνιᾶς βροχοῦλα.

Τὴν ἀγκαλιά μου ἀπλωσα

Προη τὰ τῆς σκορπίω,
Κι' ἀπ' τὸ θερμό μου ἀνάσσασμα
Ζωὴ τὰ τῆς χαρίσω.

Μὰ ἐσπάραξε, λαχτάρισε

Ἀνδ, τρεις φορές ἀκόμα,
Καὶ ξάφρω ἐσωριάστηκε
Νεκρὴ τοῦ κρόνο χῶμα.

Ἐκλαγά τότε, ἀγάπη μου

Στὸ μυῆμα τὸ θλυμμένο,
Γιατὶ τὰ σκόρπια λούλουδα
Εῖδα τεκρὸ γυρμέρο.

Τ' ὄτερο ποῦ τρέψαμε

Χρόνια καὶ χρόνια—ῳ κρῆμα !
Τ' ὄτερο ποῦ ζεψύχησε
Στῆς Ιησουριᾶς τὸ μυῆμα

Νὰ τὸ ἀγαστήσω θάρρεψα,

Αγάπη μου θλυμμένη
Μ' αὐτὸν τὰ σκόρπια λούλουδα
Νεκρό—τεκρὸ θὰ μένη !

ΑΙΜΥΔΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ